

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupíčkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobců: **a) M. K. a b) P. K.**, oba zastoupeni Mgr. Andrejem Lokajíčkem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 624/3, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) Y. A., II) T. A. a III) J. Š.**, zastoupena JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2020, č. j. 30 A 119/2018-127,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad městské části města Brno, Brno – sever, odbor stavební (dále též „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 16. 1. 2018, č. j. MCBSev/001679/18, dodatečně nepovolil změnu stavby rodinného domu žalobců na adrese R. 6, B. (dále též „rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby“). Opravným usnesením ze dne 22. 1. 2018, č. j. MCBSev/003958/18, stavební úřad doplnil rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby o poučení o možnosti podat odvolání (dále též „opravné usnesení“). Změna stavby, o jejíž dodatečné povolení žalobci žádali, spočívala v nástavbě (navýšení hřebene o 0,5 m), přístavbě dvorního křídla domu, zesílení stávající ocelové konstrukce sloupů pro vynesení

zatížení stávající chodby a obvodového zdiva půdní vestavby a v dalších stavebních úpravách uličního traktu.

[2] Proti rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby a opravnému usnesení podali žalobci odvolání, která žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 5. 2018, č. j. MMB/0166294/2018, zamítl a obě rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Dospěl k závěru, že změna stavby není v souladu s platnou územně plánovací dokumentací (překračuje index podlažní plochy a svým objemem narušuje charakter okolní zástavby) a neplní stanovené požadavky na výstavbu, čímž zhoršuje podmínky pro užívání sousední stavby rodinného domu na adrese R. 8 [ve vlastnictví osoby zúčastnění na řízení III)], neboť ve vztahu k němu porušuje požadavky na odstupové vzdálenosti staveb a na denní osvětlení obytných místností. Žalobci přitom měli dostatečný časový prostor pro úpravu předložené projektové dokumentace tak, aby alespoň část stavby mohla být zachována. K tomu nebylo zapotřebí, aby stavební úřad provedl důkaz ohledáním sousední stavby, neboť dostupné podklady (ověřená projektová dokumentace sousední stavby a posouzení znalce) jsou pro vyhotovení projektové dokumentace podle žalovaného zcela dostatečné.

II.

[3] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalobci přímo nebrojí proti závěru žalovaného, že jejich dvorní trakt v nynější podobě zastíňuje v nadměrné míře sousední dům, který má oporu v několika znaleckých posouzeních. Toliko zpochybňují podklady, ze kterých správní orgány a znalci vycházeli, konkrétně stavební dokumentaci sousedního domu vypracovanou v roce 1991, kterou považují za neaktuální. Podle krajského soudu však ověřená stavební dokumentace stavby zpravidla podává nejlepší možný obraz o tom, jak byla stavba provedena a k jakému účelu má být užívána. Žalobci přitom neoznačili jedinou indicii, která by svědčila tomu, že vlastník sousední stavby přistoupil k nepovoleným stavebním zásahům či změnám v užívání, díky nimž ztratila předmětná stavební dokumentace svou vypovídací hodnotu. Nadto by to nebylo pro posouzení věci podstatné. Normy chránící obytné místnosti ve stavbách před nadměrným zastíněním totiž cílí na legální stav. I kdyby vlastník stavby provedl nepovolené stavební úpravy, nemohla by tato skutečnost vést k tomu, aby stavební úřad přizpůsoboval stanovené požadavky na stavby vzniklému protiprávnímu stavu. Ani případná změna způsobu užívání obytné místnosti (která může být dočasná) by pak nezbavovala tuto místnost ochrany z hlediska požadavků na denní osvětlení. Žalobci rovněž krajský soud nepřesvědčili o tom, že je dochovaná dokumentace natolik nepřesná či vnitřně rozporná, že jim to znemožňuje posoudit míru denního osvětlení obytných místností sousedů a přizpůsobit příslušným způsobem vlastní stavbu. Samotné stáří této dokumentace není bez dalšího důvodem k tomu, aby stavební úřad požadoval vypracování nové dokumentace. Žalobci rovněž netvrdí, že by výkresy byly zašlé, nečitelné, nebo zpracované v nedostatečné míře přesnosti a jimi výslovně označené nepřesnosti jsou z hlediska řešení problematiky zcela marginální. Krajský soud uzavřel, že se žalobcům nepodařilo vyvolat o skutkovém stavu zjištěném správními orgány ani důvodné pochybnosti. Nebyl proto důvod provádět další šetření v sousední stavbě nebo ukládat jejím vlastníkům jakékoliv povinnosti. Žalobci zřejmě nehodlali svou stavbu přizpůsobit požadavkům stavebních předpisů, ale spíše doufali, že se jim podaří s pomocí stavebního

pokračování

úřadu prokázat, že sousední dům neodpovídá svým provedením nebo užíváním ověřené dokumentaci stavby z roku 1991. Pokud by chtěli skutečně přistoupit k úpravě své stavby, měli k dispozici dostatečně vypovídající podklady k vypracování příslušné projektové dokumentace změny své stavby. Jelikož tak neučinili, nezbylo správním orgánům, než změnu stavby žalobců dodatečně nepovolit, neboť tato jistě nevyhověla technickým požadavkům na stavby tím, v jaké míře snížila denní osvětlení obytných místností sousedního domu.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Rekapitulovali, že v roce 2006 stavební úřad povolil a následně zkolaudoval změnu stavby jejich rodinného domu. Po třech letech však bylo na základě žaloby ve veřejném zájmu stavební povolení zrušeno pro chybnou formulaci výroku, a stavba se tak stala nepovolenou. Na této situaci stěžovatelé nenesou žádnou vinu. V nynějším řízení o dodatečném povolení změny stavby se stalo nově předmětem sporu to, že stavba stěžovatelů údajně zasahuje do osvitů sousední stavby. Ve správním spise jsou k této otázce založeny znalecké posudky, které si však odporují v závěru, s jakou intenzitou dochází k zásahu do osvitů jednotlivých místností. Stěžovatelé tak nevědí, jaké konkrétní úpravy své stavby mají provést, aby tato již vyhovovala všem požadavkům. K vypracování dokumentace nemají přesné podklady. Jediným podkladem je projektová dokumentace domu sousedky z roku 1991. Znalecké posudky, které z ní vycházely, navíc došly k rozdílným závěrům. Stěžovatelé tak požadovali po stavebním úřadu poskytnutí nezbytné součinnosti pro zajištění úplné projektové dokumentace, a to v podobě skutečného provedení stavby sousedního domu či pasportu stavby, jejichž obsah by byl ověřen místním šetřením za účelem zjištění skutečného dispozičního rozmístění místností a jejich skutečné funkce. Bez toho nemohou dopracovat vlastní projektovou dokumentaci a zajistit, aby jejich změna stavby již nadále nezasahovala do oslunění sousedního domu. Má-li být výsledkem správního řízení konkrétní úprava stavby stěžovatelů, musí vědět, jaký konkrétní zásah do osvitů je namítán. V tomto ohledu se však jednotlivé znalecké posudky liší. Základní premisa krajského soudu, že pro dopracování projektové dokumentace postačoval obsah spisu, je proto nesprávná. Stavební úřad nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nevytvořil tak podmínky pro to, aby bylo možné stavbu upravit v souladu se zákonem. Pouze konstatoval, že stavba v současném stavu nemůže být povolena, neboť zasahuje v nespecifikovaném rozsahu do osvitů sousední nemovitosti. Neuvedl však, jak by vypadat měla. Dále stěžovatelé odkázali na vady projektové dokumentace z roku 1991 spočívající v nejasné výměře některých místností. Zdůraznili, že podle projektové dokumentace sousedního domu musí upravit vlastní projektovou dokumentaci, tudíž by měla být absolutně přesná. Stavební úřad by proto měl zjistit skutkový stav tak, aby mohli vypracovat projektovou dokumentaci úpravy vlastní stavby, která bez jakýchkoliv pochybností odstraní tvrzený zásah do oslunění či denního osvětlení sousedního domu. Navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

[5] Dne 25. 4. 2022 doručili stěžovatelé Nejvyššímu správnímu soudu další vyjádření. V něm zopakovali své postoje a doplnili znalecký posudek ze dne 19. 11. 2019 k posouzení míry stínění sousedního domu vlivem nástavby domu stěžovatelů. Z uvedeného posudku dovozují, že jejich stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem. Stavba stěžovatelů totiž odpovídá charakteru okolní zástavby a není ničím odlišná či výjimečná od sousedních domů.

IV.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Kasační stížnost podle něj neobsahuje žádné nové skutečnosti či okolnosti, které by jeho závěry vyvracely. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

V.

[7] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) ve svém společném vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedly, že stěžovatelé fakticky neprojí proti konkrétním závěrům krajského soudu. Z toho důvodu nepovažují podanou kasační stížnost za způsobilou věcného přezkumu. Nad rámec toho dodali, že původní stavební povolení bylo zrušeno nejen pro chybnou formulaci výroku, ale i pro nepřezkoumatelnost úvah stran splnění obecných technických požadavků na výstavbu. Dále vysvětlily, že jejich nižší procesní aktivita v původním řízení o povolení stavby stěžovatelů byla způsobena tím, že změna stavby měla spočívat pouze v půdní vestavbě bez změny výšky hřebene střechy. Teprve v průběhu stavebních prací zjistily, že namísto deklarované vestavby je realizováno celé nadzemní podlaží výrazně zasahující do denního osvětlení protilehlé nemovitosti a začaly se tomuto stavu aktivně bránit. Po neúspěšném vyčerpání všech dostupných prostředků ochrany podaly podnět na podání žaloby ve veřejném zájmu. Z postupu stěžovatelů totiž vyplynulo, že neberou ani elementární míru ohledu na dodržení zákonem předepsaných stavebně technických podmínek bydlení jejich nejbližšího okolí. Nestandardní byl rovněž postup stavebního úřadu, který i po zrušení stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí soudem opakovaně vydával dodatečné stavební povolení, toleroval dlouhodobé neoprávněné užívání stavby a akceptoval další nepovolenou stavební úpravu. Že stavební úřad postupoval výlučně ve prospěch stěžovatelů, potvrdil i Obvodní soud pro Prahu 1. Stěžovatelům tedy nemůže svědčit ochrana práv nabytých v dobré víře. Dále upozornily na to, že námitky vzájemného rozporu znaleckých posudků stěžovatelé nově namítají až v kasační stížnosti. Nadto se oba znalci shodli v závěru, že k právně relevantnímu zásahu do denního osvětlení obytných místností dvorního traktu sousední nemovitosti dochází. Závěrem zdůraznily, že předmětem řízení je povolení stavby v současné podobě. Nelze se tedy zabývat tím, jak by měla vypadat případná úprava dané stavby. Navrhly proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[8] Osoba zúčastněná na řízení III) se ve svém vyjádření ztotožnila se závěry správních orgánů i krajského soudu. Ani podle ní kasační stížnost neobsahuje prakticky žádnou relevantní právní argumentaci či polemiku s napadeným rozsudkem. Naproti tomu obsahuje nepravdivá až absurdní tvrzení. V rozporu se skutečností je zejména tvrzení o dobré víře a nespravedlivosti nynějšího postupu stavebního úřadu. Předmětem zrušeného stavebního povolení byly stavební úpravy povolující půdní vestavbu beze změny výšky

pokračování

hřebene střechy. Projektová dokumentace, z níž vycházel stavební úřad při vydání povolení, však v rozporu s popisem předmětu řízení obsahovala změnu dvorního traktu stavby v podobě jak nástavby, tak přístavby, a to i s výrazným navýšením hřebene střechy. Rovněž stavební úřad postupoval poměrně nestandardně. Osoba zúčastněná na řízení III) dále zdůraznila, že objektivně existující rozpor stavby s relevantními předpisy není odvislý od znalosti dokumentace provedení její stavby. Vada spočívající v realizaci stavby v rozporu se stavebním povolením a požadavky na výstavbu nemůže být zhojena vypracováním úplné nové projektové dokumentace, ale stavebně technickou úpravou. Navíc byla jako důkaz provedena ověřená projektová dokumentace sousední stavby, která je stále aktuální a obsahuje všechny potřebné výkresy. Stěžovatelé nepředložili žádný věrohodný důvod, proč by měla být nedostatečná pro vypracování jejich projektové dokumentace. Odkázali pouze na zjevně nesouvisející skutečnosti. Z jejich postupu je zřejmé, že nehodlají vady své stavby odstraňovat. Omyl ohledně souladu jimi zhotovené stavby se zákonnými požadavky vylučuje i to, že stěžovatel b) dlouhodobě vykonává živnostenské oprávnění ve stavebním oboru s předmětem činnosti, který se týká mj. změn staveb. Osoba zúčastněná na řízení III) rovněž zdůraznila, že předmětem řízení byla stavba v její realizované podobě a nelze nyní řešit případnou úpravu. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

VI.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že podstatná část kasační stížnosti skutečně neobsahuje právně relevantní argumentaci, neboť se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Stěžovatelé v převážné míře toliko opakují svá žalobní tvrzení (námitky), s nimiž se již řádně vypořádal krajský soud. Na toto vypořádání ze strany krajského soudu však stěžovatelé prakticky vůbec nereagují, tím méně překládají nějakou konkurenční argumentaci. Je proto nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Obsah a kvalita kasační stížnosti přitom předurčují obsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost zdůvodněna výše uvedeným způsobem, je tím předurčen rovněž obsah rozsudku kasačního soudu. Soud není povinen a ani oprávněn domýšlet argumentaci za stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

[12] Jednou ze základních tezí, na nichž stojí kasační stížnost, je přesvědčení stěžovatelů, že závěry jednotlivých znaleckých posudků, z nichž správní orgány při posuzování věci vycházely, jsou ve vzájemném rozporu v otázce míry zastínění sousedního rodinného

domu na adrese R. 8. Konkrétně stěžovatelé poukazují na to, že podle znaleckého posudku Ing. Marka Novotného, Ph.D. z roku 2008 je činitel denní osvětlenosti pro původní i nový stav odlišný, než podle posudku Ing. Jana Kaňky, Ph.D. z roku 2013. Tuto argumentaci však stěžovatelé poprvé uplatnili až v řízení o kasační stížnosti. Nic přitom nebránilo tomu, aby uvedenou námitku uplatnili již v žalobě, neboť oba znalecké posudky byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů [posudek z roku 2008 včetně jeho doplnění z roku 2012, předložily stavebnímu úřadu osoby zúčastněné na řízení I) a II) a posudek z roku 2013 nechal vypracovat sám stavební úřad]. Jedná se proto o námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41 či např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 68/2015-32, a ze dne 21. 8. 2020, č. j. 4 Azs 162/2019-47). Stejně tak se Nejvyšší správní soud nemohl blíže zabývat znaleckým posudkem, který v řízení o kasační stížnosti doložili stěžovatelé. Jedná se totiž ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. o novou skutečnost, kterou stěžovatelé uplatnili poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Spornou otázkou v řízení o žalobě nadto byla tvrzená nedostatečnost podkladů k tomu, aby stěžovatelé mohli upravit svou stavbu tak, aby nedocházelo k zastínění sousedního rodinného domu, nikoliv samotná otázka, zda skutečně dochází k zastínění tohoto domu v míře, jenž nevyhovuje normovým hodnotám či dále zhoršuje již dříve nevyhovující stav. Tato skutečnost nebyla v žalobním řízení předmětem sporu, jak ostatně konstatoval i krajský soud v bodě 13 napadeného rozsudku.

[13] V kasační stížnosti je dále především namítáno, že správní orgány, a v důsledku toho ani stěžovatelé a příslušní znalci, nedisponovali dostatečnými podklady pro to, aby mohli posoudit, zda a případně jak příslušná změna stavby domu stěžovatelů na adrese R. 6 zastíní sousední dům na adrese R. 8. Stěžovatelé zejména nepovažují za dostatečný podklad projektovou dokumentaci z roku 1991, a to vzhledem k jejímu stáří a vadám týkajícím se výměry některých místností.

[14] Právě touto otázkou se nicméně obsáhle zabýval krajský soud, který dospěl ke správnému závěru, že pokud je k dispozici ověřená projektová dokumentace stavby, podává nejlepší obraz o tom, jak byla stavba provedena a k jakému účelu smí být užívána. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že neexistuje rozumný důvod, proč by projektová dokumentace bez dalšího měla pozbývat svou právní relevanci pouze v souvislosti s plynutím času. Pokud v řízení nevystanou další právně relevantní okolnosti, nelze pouhé stáří projektové dokumentace spojovat s tím, že tato neodpovídá reálnému legálnímu provedení stavby. Existenci takovýchto dalších okolností stěžovatelé nenamítali, a ani z projednávaného řízení nevyplývá, že by byly dány (krajský soud správně zmiňoval například to, že nebyla zpochybněna čitelnost této dokumentace, její přesnost apod.). Stěžovatelé sice namítali rozdíly ve výměře dvou místností. Jimi prezentované rozdíly jsou však pro projednávanou věc irelevantní. Již krajský soud správně uvedl, že výměra haly (místnost č. 14) nemá ani podle projektové dokumentace, ani podle tvrzení stěžovatelů, výměru dosahující minimální plochy 8 m², kterou § 3 písm. i) vyhlášky ministerstva pro místní rozvoj č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, stanovuje jako jednu z podmínek, aby mohla být místnost označena za obytnou. A tato místnost ani nemá okno směrem ke stavbě stěžovatelů. U místnosti č. 16, obytné kuchyně, stěžovatelé nekonkretizovali rozdíly ve výměře, pouze nad nimi obecně vznášeli pochybnosti. Za této situace nemohl krajský soud (či snad nyní Nejvyšší správní soud) zjišťovat, zda má předmětná argumentace stěžovatelů reálný základ. Nadto platí, že bez ohledu na skutečnou

pokračování

výměru této místnosti se jedná pouze o jednu ze čtyř obytných místností, u nichž bylo znalci konstatováno porušení normových hodnot pro denní osvětlení. Tyto vytýkané vady tak nejsou v kontextu projednávaného případu právně relevantní.

[15] Stěžovatelé rovněž zcela pomíjí podstatu právního názoru vyjádřeného k této námitce krajským soudem, a sice že pro posouzení zastínění sousedního domu na adrese R. 8 je podstatný legální stav předmětné stavby. Pokud by totiž skutečně existoval rozpor mezi reálným stavem této stavby a stavem povoleným, například z důvodu provedení nepovolených stavebních úprav (což nebylo ani tvrzeno natož prokázáno), pak by pro posouzení zastínění tohoto domu stavbou stěžovatelů byl relevantní stav povolený, nikoliv případný skutečný stav jsoucí v rozporu s ověřenou stavební dokumentací, neboť správní orgány nemohou při své činnosti, již je nyní posuzování splnění požadavků na využití území a na výstavbu, zohledňovat (a nepřímo tak aprobovat) zjištěný protiprávní stav (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44).

[16] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se stanoviskem žalovaného a krajského soudu, že uvedená projektová dokumentace byla dostatečným podkladem pro posouzení dopadů zastínění sousedního domu způsobeného stavbou stěžovatelů. To vyplývá mimo jiné z toho, že právě na základě této projektové dokumentace byly vypracovány znalecké posudky, které se zabývaly především otázkou zastínění sousedního domu stavbou stěžovatelů. A jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelé neuvedli žádné právně relevantní důvody, proč by předmětná projektová dokumentace nebyla sama o sobě dostatečným podkladem pro posouzení této otázky. Vzhledem k uvedenému dospívá Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a správními orgány k závěru, že nebylo nezbytné získávat další podklady k posouzení předmětné otázky (například prostřednictvím místního šetření na adrese R. 8). Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud přednesené námitky stěžovatelů za nedůvodné.

[17] Kasační soud pak zdůrazňuje, že předmětem projednávaného řízení skutečně bylo dodatečné povolení změny stavby stěžovatelů. Těm byl zároveň z nejrůznějších důvodů poskytnut velice štědrý časový úsek k tomu, aby případné nedostatky své stavby odstranili. Stěžovatelé tak však neučinili. Za této situace bylo stěžejní posoudit, zda je aktuálně provedená změna stavby stěžovatelů, která spočívá zejména v nástavbě a přístavbě dvorního křídla jejich domu v souladu s obecnými požadavky na výstavbu. Předmětem projednávaného řízení nebylo stěžovatelům konkrétně poradit, jak mají samotnou stavbu provést, respektive upravit. Ze správního spisu přitom bezpečně vyplynulo, že předmětná změna stavby není v souladu s obecnými požadavky na výstavbu. Za této situace neměl stavební úřad jinou možnost, než vydat rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby. S tímto postupem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[18] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil projednávanou věc správně a v podrobnostech na jeho odůvodnění odkazuje. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[20] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné další důvody hodné zvláštního zřetele, které by právo na náhradu nákladů odůvodňovaly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2022

David Hipšr
předseda senátu